

vidt et Ophold har været egnet til Erhvervelse af Forsørgelsesret. Undersøgelsen herom maa ofte udstrækkes over et meget langt Tidsrum, idet Erhvervelsen af Forsørgelsesret i en vis Del af paagældende Tid har været *hvilende*, hvilket vil sige, at denne Del ikke medregnes; dette er saaledes Tilfældet i den Tid, i hvilken vedkommende har været indkaldt til tvungen Militærtjeneste, eller i hvilken han har opholdt sig paa Abnormanstalt, Straffeanstalt eller lignende, endvidere i den Tid, i hvilken Forsørgeren har modtaget Enkebørnsunderstøttelse, Hjælpekasseunderstøttelse, eller i hvilken der i Henhold til Fattiglovens § 61 har været ydet Hjælp til Forsørgeren eller en af Bipersonerne. Og Undersøgelsen maa ofte føres langt tilbage, idet man, hvis der skal lægges Vægt paa Forældrenes Forsørgelseskommune, eventuelt maa helt tilbage til Bedsteforældrenes Tid. Undersøgelserne maa derfor blive meget vidtløftige, særlig efter at Hjælpekassernes Omraade stadig er blevet udvidet. Naar hertil kommer, at Kommunerne er interesserede i at skubbe Forpligtelsen fra sig og derfor ofte udviser stor Spidsfindighed for at opnaa dette, saaledes at overordnet Myndighed, Amt eller Ministerium, ofte maa træde til for at udrede Traadene eller overhugge Knuden, er Resultatet det, at Forsørgelseskommune-Sager er kommet til — til Skade for andre og vigtigere Forholds forsvarlige Røgt — at udgøre en saa stor Del af Forsørgelsesvæsenets Administration, at en Ændring af dette Forhold er paakrævet.

Idet Spørgsmaalet da bliver, om der kan findes andre Kriterier for Udfindelse af en Forsørgelseskommune eller om dette Begreb helt skal bortfalde, skal først bemærkes, at der ikke længer kan findes nogen rimelig Begrundelse for at lægge Vægt paa, i hvilken Kommune vedkommende er født; efter Transportmidlernes Udvikling, Tilflytningen til Byerne, Sæsonarbejdet og lign. spiller Fødekommunen ikke længer den Rolle for det enkelte Individ, at den bør danne Grundlaget for et Forsørgelses-system.

Vanskelighederne ved at udfinde en Persons Forsørgelseskommune paa Basis af 5 Aars Ophold er ovenfor beskrevet. En Forkortelse af Opholdet skulde for i afgørende Grad at fjerne de omtalte Vanskeligheder gøres saa betydelig, at der ud fra det ovenfor omtalte »økonomiske Ækvi-valents Princip« ikke vilde være nogen Grund til at lade en saa tilfældig Kommune bære en Forsørgelseskommunes Forpligtelser i maaske meget lang Tid.

Man maa derfor komme til det Resultat, at *Begrebet Forsørgelseskommune helt ophæves*, og at en trængende hjælpes af den Kommune, i hvilken han opholder sig. *Dermed vil saa ogsaa Reglen om Fødselsnotering til Bestemmelse af den legale Fødekommune og de udviklede Regler om hvilende Erhvervelse af Forsørgelsesret bortfalde.*

4. I Sammenhæng med ovenstaaende skal omtales et andet interkommunalt Forhold, som efter Regeringens Opfattelse maa ændres. Som omtalt afholdes Udgifterne ved en trængendes Forsørgelse foreløbig af Opholdskommunen og refunderes derefter denne efter Regler, der er forskellige for de forskellige Arter af Hjælp.

Reglerne herom er i store Træk følgende:

- a. *Fattighjælp*. Opholdskommunen bærer $\frac{1}{4}$, Forsørgelseskommunen refunderer $\frac{3}{4}$.
- b. *Hjælpekassehjælp*. Opholdskommunen bærer hele Udgiften med Undtagelse af en meget beskedent Statsrefusion, hvis Størrelse retter sig efter det Beløb, der dertil bevilges, dog højst $\frac{1}{8}$. For Finansaaret 1928—29 udgjorde Refusionsbrøken gennemsnitlig ca. $\frac{1}{12}$.
- c. *Alimentationsbidrag til Børn* refunderes fuldt ud af Barnefaderens Forsørgelseskommune.
- d. *Enkebørnsbidrag*. Opholdskommunen udreder $\frac{1}{8}$, Forsørgelseskommunen $\frac{3}{8}$ og Staten $\frac{1}{2}$.
- e. *Værgeraadsudgifter*. Af Udgifterne ved et Barns Anbringelse udenfor Hjemmet bærer indtil Barnets 15. Aar Forsørgelseskommunen $\frac{1}{2}$ og Staten $\frac{1}{2}$, og efter det 15. Aar bærer Statskassen hele Udgiften.

Ved denne Ordning klæber der den iøjnefaldende Fejl, at Forskellen i Refusionsreglerne ikke retter sig efter Hjælpens eller Trangens Art, men efter hvilken Institution der yder Hjælpen, hvilket er saa meget mere uheldigt, som de samme Arter af Trang kan afhjælpes af flere forskellige Institutioner.

Dette rummer en Fristelse for de forskellige Institutioner til at spekulere i at opnaa en Ordning, der giver den gunstigste Refusion, saaledes at de — ofte ømtaalige — Hensyn, der i første Række skulde varetages ved et Trangstilfældes Afgørelse, kommer i anden Række eller maaske helt tilsidesættes, og Fristelsen til en saadan Spekulation bliver større, jo større Udgiften er og jo mindre Kommunen.